

Niemand zag het

Niemand zag het

Een meisje dat niemand hoorde
tot het bijna te laat was

Geschreven door

Lou Veerman

COLOFOON

Auteur: Lou Veerman

Eerste druk: juni 2026

© 2026 Lou Veerman

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn product van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden of werkelijke gebeurtenissen berust louter op toeval.

louveerman@hotmail.com

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1 - Gevonden

Hoofdstuk 2 - De gang

Hoofdstuk 3 - Sandra arriveert

Hoofdstuk 4 - Eerste schooldag

Hoofdstuk 5 - Het contract

Hoofdstuk 6 - Dagboek: de groeps-chat

Hoofdstuk 7 - Wat Sandra niet ziet

Hoofdstuk 8 - Wat gedoe in 3B

Hoofdstuk 9 - Het nepaccount

Hoofdstuk 10 - Weekend

Hoofdstuk 11 - De kleedkamer

Hoofdstuk 12 - Kerstvakantie

Hoofdstuk 13 - Na de vakantie

Hoofdstuk 14 - De bewuste ochtend

Hoofdstuk 15 - Petra

Hoofdstuk 16 - De schade beperken

Hoofdstuk 17 - Het dagboek

Hoofdstuk 18 - Eerste confrontatie met Dirk

Hoofdstuk 19 - Lisa op het bankje

Hoofdstuk 20 - Freek is "Samen Sterk"

Hoofdstuk 21 - Het dagboek op bed

Hoofdstuk 22 - Stephanie en Jasmijn

Hoofdstuk 23 - Epiloog

Hoofdstuk 24 - Tot slot

Hoofdstuk 1 — Gevonden

Dirk | februari

Het tweede lesuur was om 09.17 uur begonnen. Dirk wist dat omdat hij het had gehoord: de bel, de vloedgolf van voetstappen, de deuren die dichtvielen. Daarna was de school stil geworden op de manier die hij kende en waardeerde, niet de stilte van een leeg gebouw, maar de geconcentreerde stilte van honderden mensen die tegelijk ergens mee bezig waren. Die stilte was voor hem wat orde betekende. Wat hij zeventien jaar lang had proberen te bouwen en te bewaken.

Hij zat achter zijn bureau met drie stapels papier voor zich. Absentielijsten. Een ordner met protocollen van Samen Sterk. Een uitdraai van de ouderbijdragen van dit schooljaar, waarvan een kwart nog openstond. Werk dat gedaan moest worden en dat hij al twee dagen voor zich uit schoof. Links van het toetsenbord stond een kopje koffie, halfvol, lauwwarm. De melk had een lichte ring getrokken aan de binnenkant van het porselein.

De verwarming tikte onder het raam. Iemand had de thermostaat te hoog gezet, niet voor het eerst die week. Dirk voelde het zweet tussen zijn schouderbladen, waar zijn overhemd vastplakte aan zijn rug. Hij had gedacht dat hij eraan zou wennen na zeventien jaar, aan die eeuwige tocht of hitte, maar hij was er nooit aan gewend geraakt. Buiten het raam lag het schoolplein. Nat van de motregen die de hele ochtend al viel, grijs en vlak, leeg behalve twee duiven die langzaam door een plas wadden alsof ze de enige levende wezens op aarde waren.

In de stilte van het tweede lesuur was elk geluid vergroot. Het zachte zoemen van de computer. Het tikken van het staal van de radiator. De bijna onhoorbare stemmen die vanuit het lokaal van Engels doorsijpelden door de , een leraar die iets uitlegde, een klas die zweeg of luisterde of allebei.

Dirk pakte zijn pen op en legde hem neer. Pakte hem opnieuw op. Hij had moeite zich te concentreren, al de hele ochtend. Er was niets concreets wat hem afleidde. Geen vergadering die hij was vergeten, geen brief die beantwoord moest worden. Gewoon een vaag ongemak, een lichte frons. Hij schreef het toe aan de slechte nacht. Hij had vaker slechte nachten.

Er werd geklopt. Niet voorzichtig, maar met de vuist, twee keer. Dirk keek op de klok op zijn scherm: 09.28. Tien minuten te vroeg voor zijn volgende afspraak.

“Binnen.”

De deur sloeg open. Een jongen in een felrode jas stond in de opening, zijn capuchon nog op, zijn schoenen druppelend op de vloer. Zijn haar hing in plakkerige slierten tegen zijn voorhoofd. Dirk herkende hem, altijd net te laat. De jongen keek de kamer in alsof hij niet zeker wist of hij het goede kantoor had.

“Er ligt iemand,” zei de jongen. Zijn stem sloeg over op het laatste woord.

Dirk stond op. Hij stelde geen vervolgvragen. Hij pakte zijn sleutels van het bureau, stak ze in zijn broekzak, greep zijn jasje van de rugleuning.

“Waar?”

“Fietsenhok. Achter.” De blik van de jongen flitste even naar het raam, alsof hij hoopte het al opgelost te zien.

Ze liepen de gang door. De jongen een halve stap achter Dirk, zijn natte schoenen piepend op de vloer. Het tl-licht gaf alles een gelijkmatige bleekheid. Ergens achter een deur sprak een leraar in een rustig, herhaalbaar ritme. Niemand keek om.

De buitendeur opende met een zuigend geluid en de februarilucht sloeg tegen zijn gezicht, vochtig, scherp en met de geur van nat beton en iets ijzerachtigs. Het plein lag er verlaten bij. De lijnen in geel en blauw waren donker van het water. Onder het afdak van het fietsenhok parelde condens aan het metaal.

De jongen bleef staan bij de hoek van het gebouw. Dirk liep door. Hij kende de geur van nat rubber en oud ijzer al van ver. Een geur die hoorde bij surveillancerondes en vroege ochtenddiensten, bij een school die nog wakker wordt.

Hij liep om het hok heen, de hoek om.

Daar lag ze.

Een meisje op haar zij, knieën licht opgetrokken. Haar wang rustte op de koude betontegel. Haar rugzak lag naast haar, de rits half open, een gymtas aan de hengsels geknoopt. Haar rechterhand lag losjes naast haar hoofd, de vingers half gespreid met de houding van iemand die iets heeft losgelaten terwijl ze wegzakte.

Naast haar hand: lege stripverpakkingen. Vijf, zes, misschien wel zeven stuks. Het aluminium zilver en scherp, elk gaatje leeggedrukt. Haar drinkfles stond rechtop naast haar, de dop ernaast op het beton. Een plasje water had zich langzaam uitgebreid over de voegen en stond nu stil.

Dirk knielde neer. Voelde meteen de kou van het beton door zijn broekstof trekken. Zijn vingers gingen naar haar hals.

Er was een pols. Heel langzaam en onregelmatig, maar aanwezig.

Hij herkende haar, Fien de Vries. Derde klas B. Altijd aanwezig, nooit opvallend. Cijfers in het geel, nooit rood en twee weken geleden op gesprek geweest met moeder erbij, mentor tegenover hen. Het meisje had "gaat prima" gezegd terwijl haar been onder de tafel op en neer ging. Dirk had het gesprek doorgelezen in het dossier, daarna het dossier dichtgeslagen. Even aanzien, had hij gedacht.

Hij belde 112.

"112, wat is uw noodsituatie?"

Hij noemde de naam van de school, het adres, de toestand. Zijn stem was vlak. "Veertien jaar. Buiten bewustzijn. Ze heeft pillen ingenomen. Ik zie lege verpakkingen. Paracetamol, ibuprofen."

"Ademt ze?"

Hij boog dichter naar haar toe. Haar borst bewoog nauwelijks, maar het was er. "Ja."

"Weet u hoeveel ze heeft ingenomen?"

Hij telde de strips. Zes of zeven stuks, allemaal leeg. "Veel. Ik weet het niet precies."

"Blijf bij haar. De ambulance is onderweg. Praat tegen haar."

Dat deed hij. Hij praatte. Woorden zonder samenhang. "Ze komen eraan," zei hij. "Het duurt niet lang." Hij hoorde zichzelf en wist dat het er niet toe deed. Hij wist niet of ze ergens was waar ze hem kon horen.

Het duurde lang voor er iets veranderde. Elke seconde rekte zich uit. Dirk zat op zijn knieën in het nat en keek naar haar gezicht. In rust zag ze er jonger uit dan veertien. Donkere haartjes op haar voorhoofd, sproeten over de brug van haar neus. Een kleine kras op haar kin, opgedroogd bloed. Haar lippen hadden een blauwachtige tint.

De jongen in de rode jas stond nog steeds op afstand. Hij had zijn telefoon in zijn hand maar keek er niet naar. Hij keek naar Dirk.

De lucht boven het plein was lichter geworden, maar de kou bleef hangen. Ergens achter het gebouw klonk een auto. Verderop, aan de straat, het geluid van een fiets. Het gewone leven, ongestoord.

In de stilte na het telefoontje schoot een gedachte door zijn hoofd. Snel en scherp en ongewenst, als iets wat je probeert weg te duwen maar al te laat is.

December. Een anonieme melding via het schoolformulier. Een video in een groeps-chat, een meisje in de kleedkamer, gefilmd zonder dat ze het wist. Klas 3B. Hij had de melding gelezen en zijn contactpersoon bij het bestuur gebeld, niet om te melden, maar om te vragen hoe hij moest handelen. Hij had de mentor ingeschakeld. Had besloten te wachten tot na de kerstvakantie. Niet acuut, had hij zichzelf gezegd. Eerst de feiten. De gedachte sneed en hij duwde hem weg.

Zijn hand lag op het beton, een handsbreedte naast de hare. Hij raakte haar niet aan, maar hij was niet van haar zijde geweken.

De ambulance was er sneller dan hij had verwacht. Het blauwe licht kleurde het natte beton blauw, reflecteerde in de plassen, streek langs de onderkant van het afdak. Twee broeders stapten uit, allebei in hetzelfde tempo, als mensen die dit zo vaak hadden gedaan dat hun lichaam het zelf wist. De een duwde een brancard, de ander droeg een zware rode tas die aan alle kanten dichtklikte.

Dirk stond op. Zijn knieën protesteerden. De natte stof plakte aan zijn benen. Hij deed een stap opzij. De eerste broeder knielde bij Fien zonder Dirk aan te kijken. Zijn handen gingen meteen naar haar hals, haar pols, haar borstkas.

“Weet u wanneer ze de pillen heeft ingenomen?”

“Nee. Een leerling heeft haar gevonden. Ik weet niet hoelang ze hier al lag.”

De broeder knikte, zijn blik op Fien. “Welke pillen?”

Dirk wees op de strips. De broeder raapte ze op en las de namen hardop voor zijn collega: “Paracetamol, ibuprofen, paracetamol, ibuprofen.” Zijn gezicht bleef vlak, maar zijn handen bewogen sneller.

De tweede broeder liet de poten van de brancard met een klik op hun plek vallen. Zette een klein klipje op Fiens vinger. Een getal lichtte op op het scherm van het apparaatje. 84. De broeders wisselden een blik.

Een bloeddrukmanchet om haar bovenarm, strak aangetrokken. De eerste broeder tilde haar ooglid op, liet het zakken, schudde zijn hoofd. "Pupilreactie traag." Hij kneep in haar schouder, zei een reeks getallen en de ander knikte.

Een infuusnaald uit een plastic verpakking. De ader in haar onderarm snel gevonden, de naald erin. Een zak heldere vloeistof aan het rek van de brancard. Het druppelkamertje begon te vullen. Een zuurstofkapje over haar mond en neus.

Fien bewoog niet. Ze reageerde nergens op.

Achter Dirk groeide het geluid. De bel was nog niet gegaan, maar het nieuws had de bijna iedereen al bereikt, via een screenshot, via een fluistering, via de manier waarop dingen zich verspreiden op een school voordat iemand er iets over heeft gezegd. Leerlingen kwamen het plein op. Sommigen bleven ver weg staan. Anderen kwamen dichterbij. Telefoons gingen omhoog.

Dirk liep erheen. "Nu weg." Het klonk harder dan hij had gewild. De jongens met de telefoons schrokken en stopten ze weg. Ze liepen. De conciërge had een rood-wit lint gespannen rond het fietsenhok. Hij deed het nauwkeurig, alsof het precisie vroeg.

Vlak bij het lint stonden twee meisjes die niet bewogen. Stephanie. Haren in een hoge staart, handen in de zakken van haar witte bodywarmer. Ze keek niet naar Fien maar naar de broeders die over haar heen bogen. Haar gezicht was gesloten op een manier die Dirk niet kon lezen.

Naast haar Jasmijn, kleiner, een muts diep over haar oren. Haar mondhoeken hingen omlaag. Ze stond een halve stap achter Stephanie, alsof ze zich probeerde te verstoppen achter iemand die amper groter was.

Dirk kende hun namen. Wist dat ze in 3B zaten. Verder niets. Hij had ze nooit bewust opgemerkt.

"Naar binnen," zei hij zacht. Ze gingen.

Ergens achter in de groep stond een meisje te huilen. Dirk kende haar vaag, tweede klas, een andere mentor. Ze kende Fien waarschijnlijk nauwelijks. Maar ze hilde en een klasgenoot

legde een arm om haar heen en samen liepen ze naar de ingang. De rest volgde. Langzamer dan hij had gewild, maar ze gingen.

De broeders tilden Fien op de brancard. Haar hoofd hing even opzij, werd gecorrigeerd met een hand achter haar nek. Haar benen staken slap uit haar spijkerbroek. Haar sneakers, wit, met een blauwe streep, waren doorweekt tot aan de enkels. Iemand had ze vanochtend dichtgestrikt. Thuis, voor de deur. Dat detail bleef hangen op een manier die hij niet kon verklaren.

Een deken over haar heen. De brancard met een klik in de ambulance. De deuren gingen dicht.

Dirk stond op twee meter afstand. Zijn handen hingen naast zijn lijf. Door het matglas van het raampje was beweging te zien, schouders, ellebogen, handen die werkten. De ambulance stond stil. De motor liep, maar de auto bewoog niet.

De drinkfles stond er nog, rechtop naast het fietsenhok. De dop lag op een halve meter afstand. Op het beton lagen de lege strips. Eentje was opgewaaid tegen het metalen frame van de rekken.

Dirk bleef staan en keek ernaar. Naar de fles. Hij dacht eraan hoe ze die rechtop had neergezet. Niet omgegooid, niet weggegooid. Rechtop. Dat kleine, nette gebaar, het laatste wat ze had gedaan voor ze ging liggen.

Op het moment dat de ambulance wegreed liep Dirk terug naar binnen. De gangen waren leeg maar niet stil, achter gesloten deuren klonk het gedempt geroezemoes van klassen die de draad probeerden op te pakken. Hij liep naar zijn kantoor, deed de deur achter zich dicht.

Het koffiekopje stond er nog. Koud nu. De melk een grijze waas op de bodem.

Hij belde het schoolbestuur. Meldde de feiten. Naam, klas, tijdstip, ambulance. Zijn contactpersoon luisterde, stelde vragen en sloot af met: "Zorg dat je je dossier op orde hebt. Communiceer neutraal. Niets over de oorzaak, nog niet."

"Ja," zei Dirk en hij hing op.

De conciërge stak zijn hoofd om de deur. "Moet ik de politie bellen? Die video, als dat strafbaar is..."

"Nee," zei Dirk.

“Maar als ze een minderjarige hebben gefilmd zonder...”

“Ik handel dit zelf af.” Zijn toon liet niets over. “Op het juiste moment.”

De conciërge keek hem aan, een tel te lang, knikte en trok de deur dicht.

Dirk opende zijn logboek. Scrollde terug. September. Oktober. November. Hij las de notities die hij had gemaakt, kort, zakelijk, netjes geformuleerd. Elk woord klopte. Niets was gelogen, maar hij las ze nu anders. Signaal ontvangen 3B. Mentor op de hoogte. Wordt gevolgd. Nacontrole januari. Geen verdere signalen. Situatie stabiel.

En dan, december: Anonieme melding ontvangen. Video groeps-chat 3B. Mentor geïnformeerd. Actie na de vakantie. Hij las de laatste zin twee keer, Actie na de vakantie.

Hij had een vergadering gehad. Hij had een brief moeten sturen. Hij had zijn contactpersoon gebeld, niet om te melden, maar om te vragen hoe hij het moest aanpakken. En daarna had hij gewacht, het was kerst geweest en hij had gedacht: het waait over. Hij had gedacht: de mentor houdt het in de gaten. Hij had gedacht: niet acuut.

Hij had zeventien jaar lang gedacht en besloten en afgewogen. Dat was zijn werk. Dat was wat een directeur deed. Zijn vinger rustte op de rand van het toetsenbord. Hij begon iets te typen. Stopte. Verwijderde de letters. Staarde naar het scherm.

Buiten begon een les. Ergens in de gang lachte iemand te luid, op de manier waarop je lacht als je niet weet wat je anders moet doen met wat je voelt.

Dirk draaide zijn stoel naar het raam. Het plein was leeg en nat. De plek achter het fietsenhok was niet te zien van hieruit. Dat wist hij. Dat had hij altijd geweten, al zeventien jaar. Van zijn bureau af kon hij niet zien wat daar achter dat hok gebeurde. Hij had er nooit bij stilgestaan.

Hij dacht aan haar gezicht tegen de tegel. Aan haar vingers, half gespreid. Aan de drinkfles die rechtop stond. Ik heb gewacht, dacht hij. Hij pakte zijn telefoon. Zocht het nummer van de moeder op. Sandra de Vries.

In zeventien jaar had hij veel moeilijke telefoontjes gevoerd. Ongelukken, ruzies, een keer een brand. Hij wist hoe je kalm bleef. Hij wist hoe je de feiten meldde zonder de paniek te voeden. Dit telefoontje was anders. Hij wist nog niet precies waarom. Maar hij voelde het al voordat hij op bellen drukte.

De overgaansignalen telde hij, - - - één voor één, zonder te knipperen.

Hoofdstuk 2 — De gang

februari

Ze nam op bij de vierde keer overgaan. “Met Marieke.” Snel, zonder goedemorgen. Marieke van Dijk, beleidsadviseur sociale veiligheid bij het schoolbestuur, was het soort mens dat altijd meteen ter zake kwam en dat Dirk dat normaal gesproken waardeerde.

“Marieke, met Dirk de Jong.” Hij hoorde zelf hoe zakelijk het klonk, alsof hij een vergadering opende. “Er is vanochtend iets voorgevallen op school. Een leerling van veertien is gevonden op het schoolplein. Buiten bewustzijn. Ze heeft pillen ingenomen. De ambulance is net vertrokken.”

Aan de andere kant bleef het even stil. Niet lang, maar lang genoeg. Hij hoorde het kraken van papier, haar adem.

“Naam?”

Hij slikte. “Fien de Vries. Derde klas B.” Hij hoorde haar schrijven. Stevige strepen op papier.

“Zijn de ouders al ingelicht?”

“De secretaresse belt haar moeder zo op. Ik heb het net geregeld.” Hij voelde zijn hart kloppen in zijn hals, vlak onder zijn kraag. “Haar pols was aanwezig toen ze haar meenamen. Onregelmatig, maar aanwezig.” Opnieuw een stilte. Korter nu.

“Heeft de politie iets gemeld?”

“Nee. Ik heb 112 gebeld, geen politie. Leek me niet gepast zonder overleg.” Hij wreef met de rug van zijn hand langs zijn voorhoofd. Het zweet stond er nog.

“Juist. Voor nu de juiste keuze.” Ze klonk niet geruststellend. Eerder alsof ze een punt afwerkte op een lijst. “Is er een aanleiding bekend? Thuis, school, pestgedrag?”

Dirk liet zijn blik over de absentielijst glijden. De naam van Fien stond er al in, rood gemarkeerd door de administratie. Afwezig. Ziek. De status van een leven, teruggebracht tot één woord in een spreadsheet.

“Er was een melding in december. Anoniem, via het schoolformulier. Pestgedrag in haar klas. Een video, opgenomen in de kleedkamer na gym, rondgestuurd via een appgroep.” Hij pauzeerde. “Ik heb de mentor destijds gevraagd het na de kerstvakantie op te pakken. Er leek geen acute dreiging.”

Het bleef even stil aan de andere kant. Langer dan hem lief was.

“Staat die melding gedocumenteerd?” Haar stem was scherper geworden, zonder harder te zijn.

“Gedeeltelijk. Ik heb het in mijn logboek. Ik moet het verder uitwerken.”

“Doe dat vandaag.” Geen vraag. “Alles erin. Data, namen, wie wat heeft gedaan en wanneer. Niet achteraf corrigeren, gewoon zo feitelijk mogelijk.” Ze sloeg een toon om, van adviserend naar bevelend. “En Dirk, niets naar buiten zonder overleg. Geen verklaring aan ouders, geen brief, geen pers. Alles loopt via mij en het bestuur. Begrepen?”

Hij voelde hoe zijn mond droog werd. “Begrepen.”

“Ik kom vanmiddag langs. Twee uur.”, ze hing op zonder groet. Het geluid van de verbreking was abrupt, als een deur die werd dichtgetrokken.

Dirk legde de telefoon op het bureau. Zijn hand bleef er even op liggen. Buiten was het plein nog steeds leeg. De regen was gestopt, maar het beton bleef nat. Aan de rand van zijn blikveld, bij het fietsenhok, stond de drinkfles nog steeds recht op. Hij keek er niet naar.

Henk stond in de deuropening. Al jaren het vaste gezicht van het gebouw, conciërge, sleutelbeheerder, eerste aanspreekpunt voor alles wat kapot was of zoekraakte. Een man van weinig woorden en stabiele gewoonten. In zijn rechterhand klemde hij de lintrol die hij rond het fietsenhok had gespannen. Het rood-witte plastic stak uit zijn vuist.

Dirk keek niet op van zijn scherm. Maar hij voelde de aanwezigheid van Henk zoals je een tocht voelt, niet zien, maar weten. Pas na een paar tellen sprak Henk. “Moeten we de politie bellen?” Het klonk bijna vlak, maar Dirk kende hem goed genoeg om de laag eronder te horen.

“Nee,” zei Dirk. “Dat loopt via mij.” Hij hield zijn blik strak op het scherm.

Henk deed een stap naar binnen. Zijn schoenen piepten zacht op het linoleum. “Ze is veertien, Dirk.”

Nu keek Dirk op. “Het protocol loopt via mij, Henk.”

Even was het stil. Henk verplaatste zijn gewicht, benen licht gespreid, alsof hij zich verankerde. Zijn kaak stond gespannen. “Als we dit binnenhouden en het loopt fout...”

“Ik weet wat er op het spel staat.” Dirk brak hem af. Niet luid, maar definitief. “Marieke van Dijk is ingelicht. De secretaresse belt haar moeder. Alles loopt zoals het moet lopen.” Hij keek Henk aan. “Via mij.”

Henk hield zijn blik vast. Een tel te lang. Zijn lippen bewogen heel even, alsof er een volgende zin was die hij toch inslikte. Toen knikte hij, een halve beweging, moeizaam en draaide zich om. De lintrol verdween met hem de gang in.

In de stilte die volgde hoorde Dirk zijn eigen adem. Hij ademde zwaarder dan hij dacht. Hij liet zijn stoel langzaam naar achter kantelen. Zijn handen lagen op de armleuningen. Voor een moment deed hij niets. Alleen het zoemen van de server in de kast, het geklik van de thermostaat die aansloeg.

Toen kwamen de beelden. Ze kwamen zonder aankondiging, zoals beelden dat doen als je ze probeert te weren. De broeders. Hun latex handschoenen. De eerste die de infuusnaald in Fiens arm zette, de precisie waarmee hij werkte, zonder aarzeling, zonder ruis. Het klipje op haar vinger, het getal dat oplichtte. De blik die de twee mannen wisselden. Niet medelijdend. Niet verwijtend. Gewoon constaterend.

En hijzelf, op twee meter afstand. Handen langs zijn lichaam. Niets gedaan, omdat er niets te doen was. Dat bleef maar rondzingen. Hij merkte dat hij de nagel van zijn duim in zijn handpalm drukte. Hij liet los. Een rode boog bleef achter op de huid.

De gangen waren anders dan anders. Dat voelde hij al voordat hij zijn kantoor uitkwam. Groepjes leerlingen stonden bij de ramen. Telefoons in de hand, hoofden bij elkaar. Het gefluister stierf weg als hij langskwam en begon direct daarna weer, nét iets harder. Ze wisten iets. Ze wisten nog niet precies wat. Maar op een school verspreidt nieuws zich niet via de leerlingenadministratie.

Bij lokaal 12 stond mevrouw Hoekstra. Handen gevouwen voor haar buik, schouders licht opgetrokken. Ze keek hem aan zoals iemand kijkt die net te laat iets begrijpt.

“Dirk, weet jij ...”

“We handelen het af,” zei hij. Zijn stem was vlakker dan hij bedoelde. “De dag loopt gewoon door. Geen speculaties. Als er vragen zijn, lopen die via mij.”

Ze knikte. Twee andere leerkrachten stonden iets verderop en keken toe. Hun gezichten stonden strak, maar hun blikken flitsten steeds terug naar het raam, naar het plein.

De wiskundeleraar, een jonge vent, nog geen jaar in vaste dienst, deed een stap naar voren. “Hoe gaat het met haar?”. “Daar heb ik nog geen informatie over.” Dirk keek hem aan. “Houd je klas bij de les. Geen telefoons, geen groepsberichten. Let op signalen. Meld het als er iets is.”

Mevrouw Hoekstra opende haar mond. Sloot hem. Ze zei niets. Ze deden dat bijna nooit, in het openbaar, tegenover hem. Hij liep verder. De trap af, door de centrale hal. Bij de dubbele deuren bleef hij even staan. Buiten had de regen weer ingezet, fijne spetters die op het glas uitliepen tot dunne nerven. Het fietsenhok was leeg. De leerlingen die eerder buiten hadden gestaan, waren weg. Het plein was gewoon een plein. Hij liep terug naar zijn kantoor.

Het logboek stond open op zijn scherm. Hij had er al in gekeken, al eerder die ochtend, maar nu las hij het anders. Regel voor regel, met de ogen van iemand die weet dat het straks door anderen wordt gelezen.

November: melding over onrust in 3B, doorgezet naar mentor. December: anonieme tip, videobeelden in groeps-chat. Standaardregel: mentor neemt contact op na de kerstvakantie. Daarna: niets. Januari: nacontrole, situatie stabiel.

Hij las het terug. De formuleringen waren dun, maar niet aantoonbaar fout. Er stond nergens een leugen. Maar er stond ook niet wat er echt was gezegd, wat er echt was beslist, hoe hij had afgewogen en tot welke conclusie hij was gekomen.

Hij begon te typen. “In week 47 melding ontvangen van sociaal ongewenst gedrag in klas 3B. Mentor op de hoogte gesteld. In week 50 aanvullende anonieme melding ontvangen. Inhoud besproken met mentor. Geen indicatie van acute dreiging op dat moment. Acties conform protocol. Verdere monitoring door mentor afgesproken.”

Hij las de alinea terug. Het klopte. Het was zakelijk, zonder ruis. Het liet geen ruimte voor twijfel aan zijn handelen. Hij wist hoe je zulke dingen schreef. Dat had hij in zeventien jaar geleerd. Je matigde het drama, je gaf context, je liet zien dat er was nagedacht. Niet elke melding kon worden behandeld als een crisis. Dat was ook zo. Dat was ook echt zo.

Hij voegde een zin toe over het programma Samen Sterk, over de aanwezigheid van de externe begeleider, over de positieve sociale veiligheidsscore van november. Hij verschoof hier en daar een formulering. Maakte het rond. Sluitender.

Zijn vingers tikten mechanisch door. Elke zin een plank die hij stevig in een steigerwerk sloeg. Halverwege stopte hij. Hij las terug wat hij had geschreven. Toen las hij de originele regels eronder. December. Anonieme melding. Actie na de vakantie.

Hij had de melding gelezen. Hij had zijn contactpersoon gebeld. Hij had de mentor gevraagd het na de vakantie op te pakken. Dat stond er allemaal in. Dat was allemaal ook zo.

Maar wat er niet in stond: dat hij de video niet had laten opvragen. Dat hij de naam van het meisje niet had gevraagd. Dat hij had gedacht, bewust, gewogen en rationeel dat het beter was om het rustig te laten oplopen. Dat hij had gedacht: kerstvakantie, twee weken rust, daarna kijken we wel. Dat hij had gedacht: niet acuut.

Die gedachten stonden er niet in. En hij wist precies waarom niet. Hij staaarde naar het scherm. De cursor knipperde.

Buiten liep een groepje leerlingen over het plein, capuchons op, hoofden omlaag. Ze liepen langzamer dan anders, alsof ze niet zeker wisten waar ze heen gingen. Een van hen bleef even stilstaan bij het fietsenhok. Keek naar de grond. Liep toen door.

Dirk stond op en liep naar het raam. Hij drukte zijn voorhoofd tegen het koele glas. Even maar. De kou trok door zijn huid en hij liet het toe. Hij dacht aan de moeder. Sandra de Vries. Of ze al in de auto zat, al in een ziekenhuis of nog achter haar bureau stond met een telefoon aan haar oor. De secretaresse zou bellen. Zo hoorde het te gaan.

Hij dacht aan het gesprek dat hij straks met haar zou moeten voeren. Wat hij zou zeggen. Wat zij zou vragen. Wanneer heeft de school dit voor het eerst signaleerd? Wat heeft u gedaan met de melding in december? Waarom heeft u niet ingegrepen?

Hij wist de antwoorden. Hij had ze net opgeschreven, netjes en zakelijk, in zijn logboek. Maar hij wist ook dat antwoorden die kloppen niet altijd antwoorden zijn die volstaan. Dat had hij ook geleerd in zeventien jaar. Alleen was hij er altijd van uitgegaan dat hij aan de andere kant van die tafel zou zitten.

Hij ging terug naar zijn bureau. De koffievlek op het hout was opgedroogd tot een vaalbruine kring. Hij wreef er met zijn mouw over, maar het bleef zichtbaar.

Hij keek op de klok. 10.47 uur. Marieke zou om twee uur zijn. Daarvoor moest het logboek af, moest hij de mentor spreken, moest hij beslissen wat hij de leerkrachten zou zeggen en hoe hij dat zou formuleren. Er was werk te doen. Praktisch, concreet werk. Dat was altijd beter dan stilzitten.

Hij opende een nieuw document en begon de agenda voor de middag op te stellen. Zijn vingers tikten. Het scherm vulde zich en ergens, onder dat alles, bleef één ding hangen waar hij zijn vinger niet op kon leggen. Niet de melding van december. Niet het logboek. Niet Marieke of de ouders of de procedure die nu in gang was gezet.

Het was de drinkfles. Rechtop. Netjes neergezet op het koude beton, de dop ernaast. Het laatste wat ze had gedaan voor ze ging liggen. Dat kleine, nette gebaar. Hij bleef typen. Maar het beeld liet hem niet los.

Hoofdstuk 3 — Sandra arriveert

februari

Het licht boven Sandra haar bureau hapert al maanden op dezelfde plek. Sandra wist precies waar de tl-balk een halve seconde aarzelde voor hij aansprong, elke ochtend opnieuw, alsof hij ook moest besluiten of hij eraan wilde beginnen. Ze had het drie keer gemeld. Het was drie keer niet gerepareerd.

Ze zat met een rapport op haar scherm dat ze al twee keer had gelezen zonder iets te onthouden. Haar hoofd was ergens anders. Niet ergens concreets, gewoon weg, als een browser met te veel openstaande tabbladen. Ze klikte een venster weg en opende het per ongeluk opnieuw en klikte het weer weg.

Het was 09.51 uur. Haar telefoon trilde. Niet het korte tikje van een appje, maar de langere, zwaardere trill van een telefoongesprek. Onbekend nummer, maar wel een nummer dat begon met het kengetal van de school. Ze nam op.

“Met Sandra de Vries?”

Een vrouwenstem, jong, gespannen op een manier die ze probeerde te verbergen. Sandra kende dat soort stemmen. Ze had het zelf ook, als ze iets moest zeggen wat ze liever niet zei.

“Ja,” zei ze.

“U bent de moeder van Fien de Vries?”

Haar hart trok samen. Dat soort vragen werden niet gesteld om te bevestigen wat iemand al wist. Ze werden gesteld als er iets was.

“Ja. Wat is er?”

“Mevrouw de Vries, ik ben Monique van de schooladministratie. Er is iets met uw dochter. Ze is vanochtend op school bewusteloos aangetroffen.”

Sandra stond op. Ze wist niet dat ze dat deed. Haar lichaam besliste het, niet haar hoofd. Haar hand pakte haar jas van de rugleuning. Haar andere hand raapte haar sleutels van het bureau. De rest van wat Monique zei heeft ze niet meer opgevangen.

Sandra hing op. Ze hoorde zichzelf iets zeggen tegen haar collega aan het bureau naast haar, iets als “ik moet weg”, maar ze hoorde haar eigen stem niet echt. Ze was al bij de deur. Buiten in de gang liep ze bijna tegen iemand aan die ze niet zag. Ze mompelde iets. Ze liep door.

De trap. De draaideur. De koude lucht die haar tegemoet sloeg alsof ze ergens inliep.

Ze reed te hard. Ze wist het en deed het toch. De provinciale weg was nat, de banden sisten. Bij een kruising sprong het licht op oranje. Ze gaf gas in plaats van te remmen. Pas toen ze erdoorheen was beseftte ze het, voelde ze het, een fractie van een seconde waarop alles mis had kunnen gaan. Ze greep het stuur steviger. Haar knokkels waren wit.

Ze belde Marcel via de carkit. Hij nam op na twee keer overgaan.

“Wat is er?” Hij hoorde het aan haar adem, nog voor ze iets zei.

“Fien. Ze is bewusteloos gevonden, ik weet nog niet precies wat er is, ik rijd nu naar school toe.”

Een stilte. Kort, maar zwaar. “Ik kom ook.”

“Ja,” zei Sandra. “Kom.”

Ze hing op en concentreerde zich op de weg. Ze dacht niet na. Nadenken kon later. Nu was er alleen de weg, de auto, de afstand die kleiner moest worden.

Ze dacht aan het laatste wat ze vanochtend tegen Fien had gezegd. Iets over haar haar dat nat was. Of over haar jas. Ze wist het niet meer precies. Ze had haar niet aangekeken. Ze had haast gehad, ze had altijd haast.

De gedachte bleef hangen als een doorn.

Het parkeerterrein van de school was bijna leeg. Sandra zette haar auto dwars, deed de deur open en was al buiten voordat ze de motor had uitgezet. Ze draaide terug, zette hem af. Haar handen trilden licht.

Bij de hoofdingang stond Dirk de Jong. Handen voor zijn buik gevouwen, het gezicht in een uitdrukking die ze later zou omschrijven als voorbereid. Niet geschrokken. Voorbereid.

Ze liep op hem af.

“Mevrouw de Vries.” Hij sprak haar naam uit voordat ze stilstond.

Ze knikte. Wachtte.

“Fien is vanochtend gevonden op het schoolplein. Ze heeft pillen ingenomen. De ambulance is er snel bij geweest.” Hij wreef even over zijn pols, een onbewuste beweging. “Ze is meegenomen naar het St. Jozef. Voor zover we weten is ze stabiel.”

Sandra luisterde. Ze hoorde de woorden en registreerde ze, maar het was alsof ze achter glas stonden. Pillen. Ingenomen. Stabiel. Ze keek naar de vloer. Er zat een schaafplek op de tegel voor haar voeten, al oud, de rand afgerond door jaren van schoenen.

“Wanneer heeft ze pillen ingenomen dan?” vroeg ze.

“We denken ergens tussen half acht en acht uur. Ze is gevonden door een klasgenoot nadat de leraar haar miste in de klas.”

Sandra keek hem aan. “Welke pillen?”

Dirk aarzelde. Een halve seconde maar, niet langer, maar Sandra zag het. “Paracetamol en ibuprofen. Uit de verpakkingen die naast haar lagen te zien meerdere strips.”

Er was iets in zijn toon wat ze niet kon plaatsen. Niet schuld bewust, niet onverschillig. Iets ertussenin. Ze had er nu geen tijd voor.

“Ik ga naar haar toe.” Ze draaide zich om.

“Mevrouw de Vries...” begon hij, maar ze liep al. Ze hoorde hem niet meer.

Het St. Jozef was tien minuten rijden. Sandra reed er in zeven. Ze parkeerde scheef, liep naar de ingang, duwde de draaideur te hard. In de hal rook het naar ontsmettingsmiddel en koffie uit een automaat.

Bij de balie van de spoedeisende hulp stond een vrouw met een bril en een dikke knot haar.

“Mijn dochter is binnengebracht. Fien de Vries.” Sandra hoorde haar eigen stem, te hard, te scherp. Ze temperde het niet.

De vrouw keek op het scherm. Typte. Keek opnieuw. “Ze is bij ons. Ze is op dit moment bij de arts. Wilt u plaatsnemen in de wachtruimte? Zodra er nieuws is, wordt u gehaald.”

“Hoe gaat het met haar?”

“Dat kan ik u nu nog niet zeggen. De arts zal u zo spoedig mogelijk informeren.”

Sandra opende haar mond. Sloot hem. Ze had het antwoord al verwacht. Ze knikte en liep naar de wachtruimte.

Plastic stoelen langs de muur. Een lage tafel met tijdschriften die niemand las. Een tv aan het plafond zonder geluid, een weerbericht dat zichzelf herhaalde. Een oude man met een verband om zijn hand. Een vrouw die naar haar telefoon staarde zonder erop te kijken.

Sandra ging zitten. Stond meteen weer op. Liep naar het raam. Buiten reed een ambulance het terrein op, zonder sirene, rustig. Ze keek ernaar totdat hij stilstond en de deuren opengingen. Ze ging weer zitten.

Ze haalde haar telefoon uit haar jaszak. Belde Marcel. “Ik ben in het St. Jozef ziekenhuis. Ze is binnen. Ik weet nog niks.”

“Ik ben onderweg. Kwartier.”